

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 3480

26.10.2020 г.

Град Варна

Окръжен съд – Варна

II състав

На 26.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
Лазар К. Василев

като разгледа докладваното от Лазар К. Василев Въззивно гражданско дело
№ 20203100503050 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 261933/21.08.2020 г., депозирана от **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР**, с адрес: гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, чрез юрисконсулт К. И. с адрес за призоваване гр. Бургас, ул. „Цар Асен“ № 4, срещу **Решение № 3494 от 27.07.2020г., постановено по гр. д. № 14693 по описа на РС-Варна за 2019 г.**, ГО, 48 съдебен състав, с което на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, въззивникът е осъден да заплати на **Г. Ж. К. с ЕГН ******* и адрес в гр. Варна, бул. Сливница № 187В, ет. 3, ап. 13, **сумата от общо 1 533,27 лв. (хиляда петстотин тридесет и три лева и двадесет и седем стотинки)**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.08.2016г. до 30.09.2019г. получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска – 13.09.2019г. до окончателно изплащане на задължението.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба.

По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения преклузивен срок, визиран в чл. 259, ал. 1 от ГПК. Същата е редовна, съдържа изискуемите по чл. 260 от ГПК реквизити и приложения по чл. 261 от ГПК и е надлежно администрирана, поради което е процесуално допустима. Дължимата държавна такса за въззивното производство е внесена.

Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното решение на районния съд. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване акт при наличие на правен интерес от обжалване. Съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

По доклада на въззивната жалба и отговора:

Въз въззивната жалба се навеждат подробни доводи за това, че атакуваният съдебен акт е постановен в нарушение на материалния закон. Въззникът оспорва изводите на първоинстанционния съд досежно субсидиарното приложение на общия трудов закон – КТ и

приетите въз основа на него подзаконовите нормативни актове. Сочи, че неоснователно съдът е оставил без уважение възражението му за изтекла погасителна давност за процесното вземане за периода от 01.08.2016г. до 13.09.2016г., като заявява, че вземането за трудово възнаграждение е периодично такова, поради което същото се погасява с кратката погасителна давност по чл. 111, буква "а" от ЗЗД. Твърди, че ЗМВР е специален закон, който урежда статута на държавните служители в министерството, като по никакъв начин не ги дискриминира по отношение на останалите работници и служители, а напротив, дава им допълнителни права и обезщетения. Сочи, че служителите, които полагат труд по ЗМВР са три основни групи, като за всяка от тях съществува различна приложима нормативна уредба, която не следва да се смесва. Претендира, че въззиваемият е служител, чието трудово правоотношение е уредено от чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като от това следва, че той полага едновременно дневен и нощен труд, който не може да надминава 8 часа в рамките на едно денонощие, без значение дали отработените часове са били през деня или нощта. Твърди, че въпреки това, първоинстанционният съд неправилно е възприел представите на ищеца за съществуване на вземане към работодателя му за възнаграждение за извънреден нощен труд, като допуснал смесването на нормите, уреждащи нощния и извънредния труд и по този начин е създал несъществуваща конструкция на „извънреден нощен труд“, което за служителите, назначени по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е немислимо. Твърди, че за този вид трудови правоотношения следва да се изчислява единствено броя работни часове за едно денонощие, предвид което трудът следва да е или в установените норми за продължителност, или част от него е извън тях. Заявява, че предвиденото по КТ и НСОПЗ превръщане на нощните отработени часове в дневни с коефициент от 1.143, умишлено не е предвидено в чл. 187 от ЗМВР, тъй като за служителите, назначение по ЗМВР е уредено допълнително възнаграждение от 0.25 лв. за всеки изработен час нощен труд. Поддържа, че не е налице празнота в специалното трудово законодателство, което да обуслови субсидиарното приложение на общите трудовоправни норми.

ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР моли за отмяна на атакувания съдебен акт изцяло, както и да бъдат присъдени в нейна полза сторените съдебно-деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна, в случай че жалбата бъде оставена без уважение.

Страните не са направили доказателствени искания пред настоящия съдебен състав.

Делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 261933/21.08.2020 г., депозирана от **ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ - МВР**, с адрес: гр. София, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, чрез юрисконсулт К. И. с адрес за призоваване гр. Бургас, ул. „Цар Асен“ № 4, срещу **Решение № 3494 от 27.07.2020г., постановено по гр. д. № 14693 по описа на РС-Варна за 2019 г., ГО, 48 съдебен състав.**

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. № 3050/2020 г. на ОС-Варна за **20.01.2021 г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призват страните, ведно с препис от настоящото определение, а на въззивника да се връчи и препис от постъпилия отговор.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____